

HRANIČIAROV
učeň

RUINY
GØRLANU

JOHN FLANAGAN

HRANIČIAROV UČEŇ

KNIHA PRVÁ

RUINY GORLANU

Vyšlo tiež v tlačenej verzii.

EGMONT

Objednat' môžete na

www.egmont.cz

www.albatrosmedia.sk

John Flanagan

Hraničiarov učeň – Kniha prvá – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2018

Všetky práva vyhradené.

Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

JOHN FLANAGAN

HRANIČIAROV
UČEŇ

RUINY
GØRLANU

EGMONT

Michaelovi

Prológ

Morgarath, pán Daždových a temných hôr, niekdajší barón z Gorlanu v Araluenskom kráľovstve, prešiel pohľadom svoje ponuré daždivé panstvo a snád' už po tisíckrát zahrešil.

Toto je všetko, čo mu teraz ostalo – hromada rozoklaných žulových skalnatých stien, roztrúsené bludné balvany a mrazivé hory s hlbokými trhlinami a strmými úzkymi priesmykmi. Samé skaly a kamene, nikde žiadny strom, ani náznak zelene, ktorá by tú jednotvárnosť oživovala.

Aj keď je to už pätnásť rokov, čo ho zahnali do tejto zakázanej ríše, ktorá sa stala jeho väzením, ešte stále si pamätal krásne zelené polianky a husto zalesnené kopce svojho bývalého léna. Rieky plné rýb, polia bohaté na úrodu a veľa zvierat. Gorlan bolo nádherné miesto plné života. Daždivé a temné hory boli mŕtve a pusté.

Na hradnom nádvorí cvičil oddiel wargalov. Morgarath ich chvíľu sledoval a načúval rytmickému hrdelnému pospevovaniu, ktoré sprevádzalo každý ich pohyb.

Boli to zavalité znetvorené bytosti s rysmi napoly ľudskými, ale s dlhým, zvieracím ňufákom a tesákmi ako medveď alebo veľký pes.

Wargali sa vyhýbali styku s ľuďmi a oddávna žili a množili sa v týchto neprístupných horách. Kam až paľmať siahala, nikto ich nikdy ani okom nezazrel, ale povesti a legendy o divokom kmeni spolovice inteligentných príšer v horách pretrvávali. Keď plánoval povstanie proti Araluenskému kráľovstvu, vybral sa Morgarath z Gorlanského léna do hôr a pokúsil sa ich nájsť. Ak také bytosti existovali, mohli by mu priniesť výhodu vo vojne, ktorá mala nastať.

Trvalo mu to celé mesiace, ale nakoniec ich našiel. Až na monotónny spev bez slov nepoužívali wargali žiadny hovorený jazyk. Ich komunikácia spočívala v primitívnej forme vnímania myšlienok. Boli prostého ducha, nijako zvlášť inteligentní. Preto boli ako stvorení na to, aby ich ovládala nadradená inteligencia a silná vôľa. Morgarath ich podrobil svojej vôli a premenil ich na svoju dokonalú armádu – odpornejšiu ako nočná mora, absolútne nelútostnú a úplne podriadenú jeho myšlienkovým rozkazom.

Pri pohľade na ňu si spomenul na prepychovo oblečených rytierov v blýskavej zbroji, ktorí sa stretávali na turnajoch na hrade Gorlan, a ich dámy v hodvábnych šatách, ktoré ich pritom povzbudzovali a potleskom odmeňovali ich obratnosť. Keď ich v duchu porovnal s týmito znetvorenými kreatúrami s čiernou srstou, znovu zahrešil.

Wargali, naladení na jeho myšlienky, jeho mrzutosť vycítili a nepokojne sa ošívajú. Rozhnevane im prikázal, aby pokračovali vo výcviku a rytmické pospevovanie sa znova ozvalo.

Morgarath odstúpil od nezaskleného okna bližšie k ohňu, ktorý nedokázal vyhnať z ponurého hradu vlhkosť a chlad. Pätnásť rokov, pomyslel si znovu. Pätnásť rokov uplynulo odvtedy, keď povstal proti vtedy čerstvo korunovanému kráľovi Duncanovi, mládencovi, ktorý mal len niečo vyše dvadsať rokov. Ako choroba starého kráľa postupovala, Morgarath si všetko starostlivo naplánoval. Spoliehal sa na to, že nerozhodnosť a zmätok, ktoré budú po kráľovej smrti nasledovať, vnesú rozkol medzi ostatných barónov a jemu poskytnú príležitosť zmocniť sa trónu.

Tajne cvičil svoju armádu wargalov, zhromažďoval ich v horách a pripravoval na okamih úderu. Potom, počas desiatich dní chaosu a žiaľu, ktoré nasledovali po kráľovej smrti, keď sa baróni schádzali na hrade Araluen na pohrebné obrady a svoje armády ponechali bez veliteľov, zaútočil. Za niekoľko dní rozdrvil bezbranné vojsko bez velenia, ktoré sa mu pokúsilo postaviť na odpor, a obsadil juhovýchodnú štvrtinu kráľovstva.

Mladý a neskúsený Duncan nemohol nikdy proti nemu obstáť. Kráľovstvo bolo jeho, stačilo si ho len vziať. Trón bol jeho, stačilo len povedať.

Lord Northolt, najvyšší veliteľ armády starého kráľa, dal potom dohromady niekoľko mladších barónov a vznikla družina verných, ktorá podporila Duncanovo rozhodnutie a posilnila slabnúcu odvahu ostatných. Armády sa stretli na Hackhamskej pláni pri Piesočnej rieke. Päť hodín bol boj nerozhodný, s mnohými útokmi a protiútokmi a s veľkými stratami na životoch. Piesočná rieka je plytká, ale jej zradné brehy s pohyblivým pieskom a mäkkým bahnom vytvárali neprekonateľnú bariéru, ktorá chránila Morgarathovo pravé krídlo.

Lenže jeden z tých odporných naničhodníkov v sivom plášti, ktorým sa hovorí hraničiari, previedol oddiel ťažkej kavalérie cez tajný brod, šestnásť míľ proti prúdu rieky. Jazdci v brnení sa objavili v rozhodujúcom okamihu boja a napadli zadný voj Morgarathovej armády. Wargali, vycvičení medzi skalami v horách, mali jednu slabinu. Báli sa koní a v žiadnom prípade nedokázali vzdorovať takému prekvapivému útoku jazdectva. Nevydržali a ustupovali k úzkemu priesmyku Tri stupne a späť do Daždových a temných hôr. Morgarath šiel s nimi, jeho povstanie bolo porazené. Vo vyhnanstve zostal pätnásť rokov. Čakal, spriadal tajné plány a nenávidel mužov, ktorí mu toto urobili.

Teraz usúdil, že nadišiel čas pomsty. Špehovia hlásili, že kráľovstvo už nie je také ostražité, že je spokojné samé so sebou a že na Morgaratha, žijúceho v horách, už skoro zabudlo. Meno Morgarath zakotvilo v ríši rozprávok. Matky ho používali, keď potrebovali skrotiť neposlušné deti – hrozili, že keď deti nebudú poslúchať, čierny pán Morgarath si pre ne príde.

Čas sa naplnil. Ešte raz povedie svojich wargalov do útoku. Ale tentoraz najskôr zaplaví celú krajinu neistotou a zmätkom. Tentoraz nikto z tých, ktorí sa predtým proti nemu spriahli, nezostane nažive, aby nemohli pomáhať kráľovi Duncanovi.

Lenže wargali neboli jediné dávne a desivé tvory, ktorých v týchto ponurých horách objavil. Mal ďalších spojencov, dokonca ešte oveľa hrôzostrašnejších – obludných kalkarov.

Dozrel čas, aby ich vypustil do sveta.

Jeden

„**S**kús niečo zjesť, Will. Zajtra je veľký deň, konečne.“

Jenny, blondavá, pekná a veselá, s povzbudivým úsmevom ukazovala na tanier, ktorého sa Will sotva dotkol. Pokúsil sa jej úsmev oplatiť, ale dopadlo to biedne. Aj keď tanier pred ním bol naložený jeho najobľúbenejším jedlom, sotva sa v ňom povíтал. Dnes večer mu žalúdok zvierali napätie a očakávanie, nedokázal sa prinútiť, aby prehltol jediný kúsok.

Vedel, že zajtra je veľký deň. Vlastne to vedel až veľmi dobre. Zajtrašok bude najväčší deň v jeho živote, pretože zajtrašok je Deň výberu a zajtra sa rozhodne, ako prežije zvyšok života.

„Nervy, to si viem predstaviť,“ povedal George, položil plnú vidličku a v rozvážnom geste zovrel chlopne svojho krátkeho saka. George bol chudý, vyťahnutý knihomol. Fascinovali ho všetky možné pravidlá i predpisy a bavilo ho každý problém preskúmať a rozpitvávať zo

všetkých strán – niekedy dosť zdĺhavo. „Nervozita je strašná vec. Tá ťa jednoducho úplne pohltí, takže nemôžeš myslieť, nemôžeš ješ, nemôžeš hovoriť.“

„Ja nie som nervózny,“ vyhrkol Will a všimol si, ako Horác zdvíha zrak a chystá sa predniesť nejakú posmešnú poznámku.

George niekoľkokrát pokýval hlavou a premýšľal o tom, čo Will povedal. „Na druhú stranu,“ mudroval, „trocha nervozity môže vlastne zlepšiť výkon. Môže posilniť postreh a zrýchliť reakcie. Takže ak máš trochu strach, teda pokiaľ ho naozaj máš, tak to neznamená, že by si si mal robiť starosti – tak by som to povedal.“

Či chcel, alebo nie, Will sa musel pobavene usmiať. Pomyslel si, že George by bol vo svojom živle ako právnik. Určite si ho na druhý deň ráno vyberie majster pisár. Možno, spomenul si Will, že práve v tom spočíva jeho problém. Jedine on zo všetkých piatich chránencov má strach z výberu, ktorý sa mal uskutočniť už o dvanásť hodín.

„Mal by si robiť starosti,“ posmieval sa Horác. „Pretože kto z majstrov bude chcieť za učňa práve jeho?“

„Nervózni sme určite všetci,“ povedala Alyss. Usmiala sa na Willa jedným zo svojich vzácnych úsmevov. „Bolo by divné, keby sme neboli.“

„Ja teda nie som!“ vyhlásil Horác. Potom sa začervenal, pretože Alyss zdvihla jedno obočie a Jenny sa zachichotala.

To bolo pre Alyss typické, pomyslel si Will. Vedel, že tomuto vysokému pôvabnému dievčaťu už prisľúbila učňovské miesto lady Paulína, ktorá viedla diplomáciu na hrade Redmont. To, ako predstierala, že je kvôli zaj-

trajšku nervózna, a ako taktne obišla Horácovu nepríjemnosť, ukazovalo, že niečo už o diplomacii vie.

Jenny samozrejme zamieri do hradnej kuchyne, panstva majstra Chubba, redmontského šéfkuchára. Po celom kráľovstve bol preslávený hostinami, ktoré boli usporiadané v impozantnej stolovacej sále hradu. Jenny mala rada jedlo i varenie a jej vyrovnaná povaha a nezničiteľná dobrá nálada z nej urobila neoceniteľnú súčasť personálu v rušných hradných kuchyniach.

Horác si zrejme vyberie bojovú školu. Will chvíľu sledoval, ako dáva zabrať hromade pečenej morky, šunky a zemiakov, ktorú si naložil na tanier. Horác bol na svoj vek veľký a bol to rodený športovec. Možnosť, že neuspeje, sa fakticky rovnala nule. Horác bol presne ten typ, aký sir Rodney pre svoju bojovú školu potreboval. Silný, urastený, zdravý. Ale nie veľmi bystrý, máličko uštipačne si pomyslel Will. Bojová škola bola pre chlapcov ako Horác cestou k rytierstvu – nebol síce urodzený, ale bol fyzicky schopný slúžiť kráľovstvu ako vojak.

Takže zostával len Will. Aká bude jeho voľba? A čo je ešte dôležitejšie, ako nezabudol zdôrazniť Horác, ktorý majster by si ho vzal za učňa?

Skrátka, Deň výberu bol v živote hradných chránencov kľúčovým okamihom. Chránenci boli osirelé deti, vychovávané vďaka šľachetnosti baróna Aralda, pána Redmontského léna. Ich rodičia väčšinou zomreli v službách léna a barón považoval za svoju povinnosť postarať sa o deti bývalých poddaných, vychovávať ich a poskytnúť im príležitosť, aby zlepšili svoje životné postavenie, ako to len bolo možné.

Takú príležitosť ponúkal Deň výberu.

Každý rok mohli hradní chránenci, ktorí dovřřili pät-násť rokov, požiadať, aby boli prijatí za učňov u majstrov rôznych odborov, ktorí slúžili hradu a jeho obyvateľom. Obyčajne sa remeslo vyberalo podľa toho, čím boli ich rodičia, alebo aký mali majstri na hrade vplyv. Chránenci spravidla žiadny vplyv nemali a toto bola možnosť, ako si mohli zabezpečiť budúcnosť.

Chránenci, ktorých si nikto nevybral alebo pre ktorých sa nenašlo uplatnenie, boli pridelení do rodín sedliakov v blízkej dedine na poľnohospodársku prácu. Pestovali obilie a chovali zvieratá pre potreby obyvateľov hradu. Will vedel, že k tomu dochádza zriedka. Barón a majstri si vždy dali záležať, aby chránencov k nejakému remeslu prideliili. Stať sa to ale mohlo a takého osudu sa bál zo všetkého najviac.

Horác teraz zachytil jeho pohľad a nafúkane sa usmial.

„Predsa len máš v pláne požiadať o bojovú školu, Will?“ opýtal sa s ústami napchanými morkou a zemiakmi. „Tak to radšej niečo zjedz. Budeš potrebovať trochu zosilniť.“

Chrčal smiechom a Will sa na neho uškrnul. Pred pár týždňami Horác tajne vypočul, ako sa Will zveril Alyss, že by si veľmi žela, aby ho vybrali do bojovej školy, a od toho času sa Willov život zmenil na utrpenie, pretože Horác pri akejkoľvek príležitosti zdôrazňoval, že Willova drobná postava sa absolútne nehodí na tvrdý výcvik.

Horác možno mal pravdu, a tým bolo všetko ešte horšie. Zatiaľ čo Horác bol vysoký a svalnatý, Will bol malý a šlachovitý. Bol svižný a rýchly a mal prekvapivú silu, ale jednoducho nebol taký veľký, ako bolo treba na učňa

bojovej školy. Niekoľko posledných rokov sa utešoval nádejou, že kým nadíde Deň výberu, mohol by počas krátkeho času rýchlo vyrásť. Lenže k tomu nikdy nedošlo a deň D bol už za dverami.

Keď Will nič nenamietal, Horác usúdil, že si môže pripísať bod za slovnú potýčku. Čo bola v ich divokom vzťahu výnimka. Niekoľko posledných rokov sa s Willom často bil. Horác bol silnejší, a tak zvyčajne nad Willom víťazil, aj keď sa vzácnne stávalo, že rýchlosť a vrtkosť umožnili Willovi uštedriť nečakaný kopanec alebo úder pästou a potom utiecť skôr, ako mu Horác stihol zásah vrátiť.

Zatiaľ čo Horác vychádzal celkovo lepšie z fyzických zrážok, veľmi zriedkavo sa stávalo, aby vyhral nejakú slovnú hádku. Willov dôvtip bol rovnako vrtký ako jeho telo a takmer vždy sa mu podarilo mať posledné slovo. K ruvačkám medzi nimi v skutočnosti často viedla práve táto Willova potreba: mal by sa ešte naučiť, že mať posledné slovo nie je vždy najlepšie. Horác sa teraz rozhodol svoju výhodu zužitkovať.

„Aby si sa dostal do bojovej školy, na to potrebuješ svaly, Will. Naozajstné svaly,“ vyhlásil a poobzeral sa po ostatných pri stole, aby zistil, či niekto nemá námietky. Tí ale sústredene hľadeli do svojich tanierov. Rastúce napätie medzi oboma chlapcami im nerobilo dobre.

„Hlavne medzi ušami,“ odsekol Will. Jenny sa, bohužiaľ, nedokázala ovládnuť a vyprskla smiechom. Horác sa zapýril a začal sa zdvíhať zo stoličky. Lenže Will bol rýchlejší, a kým sa Horác vôbec dokázal vymotať od stola, už bol pri dverách. Horác sa upokojil s tým, že za ustupujúcim Willom vychrlil poslednú urážku.

„To je dobré! Len utekaj, ty Will Nikto! Si nikto a nikto Ťa nebude chcieť za učňa!“

Will v predsieni počul to rypnutie na rozlúčku a cítil, ako sa mu krv nahrnula do tváre. Tento výsmech nenávidel zo všetkého najviac, i keď sa snažil, aby to Horác na ňom za žiadnu cenu nepoznal, pretože si uvedomoval, že by mu tým poskytol ďalšiu zbraň.

Pravda bola, že Willovo priezvisko nikto nepoznal. Nikto nevedel, kto boli jeho rodičia. Na rozdiel od rovnako starých druhov, ktorí žili na hrade už predtým, kým ich rodičia zomreli, takže sa o ich rodinách vedelo všetko, Will sa objavil prakticky odnikadiaľ ako novorodelec. Pred pätnástimi rokmi ho našli na schodoch sirotinca, položeného v košíku a zabaleného do malej deky. K nej bol pripichnutý lístok so stručným nápisom:

Jeho matka zomrela pri pôrode.

Jeho otec zomrel ako hrdina.

Postarajte sa, prosím, o neho. Volá sa Will.

V tom roku pribudol len jeden ďalší chránenec. Alyssin otec bol poručikom jazdectva a padol v boji na Hackhamskej pláni, v ktorej bola porazená a späť do hôr zahnaná armáda wargalov. Alyssina matka, zničená tou stratou, podľahla horúčke niekoľko dní po tom, čo sa dieťa narodilo. Takže pre neznáme dieťa bolo v sirotinci dosť miesta a barón Arald bol v jadre láskavý človek. I keď okolnosti boli nezvyčajné, dovolil, aby Willa prijali ako chránenca hradu Redmont. Dalo sa predpokladať, že pokiaľ bolo oznámenie pravdivé, Willov otec padol vo vojne proti Morgarathovi, a pretože barón Arald bol

v tej vojne jedným z vodcov, cítil povinnosť uctiť si obeť neznámeho otca.

Tak sa Will stal redmontským chránencom a vďaka barónovej šľachetnosti mal zabezpečenú výchovu a vzdelanie. Ako čas plynul, postupne k nemu a k Alyss pribúdali ďalší, až ich v skupine rovnakého veku bolo päť. Lenže, zatiaľ čo ostatní si na svojich rodičov pamätali, alebo ako v prípade Alyss existovali ľudia, ktorí ich poznali a mohli o nich rozprávať, Will nič zo svojej minulosti nevedel.

Preto si vymyslel príbeh, ktorý mu počas detstva, ktoré strávil ako chránenec na hrade, dodával silu. A ako roky plynuli a on pridával rôzne farbisté podrobnosti, nakoniec tomu príbehu sám uveril.

Vedel, že otec zomrel hrdinskou smrťou. Takže bolo rozumné stvoriť obraz otca ako hrdinu – rytiera bojovníka v plnej zbroji, ktorý bojuje proti wargalským hordám, kosí ich napravo, naľavo, až ho nakoniec premôže ich veľká početná prevaha. Will si veľmi často v duchu vykresľoval tú vysokú postavu. Videl každý detail otcovho brnenia a výbroje, nikdy ale nebol schopný predstaviť si jeho tvár.

Otec ako vojak by od neho očakával, že pôjde v jeho stopách. Preto bol výber bojovej školy pre Willa taký dôležitý. A čím menej pravdepodobné sa zdalo, že ho vyberú, tým zúfalejšie sa upínal k myšlienke, že by mohli.

Vybehol zo sirotinca na tmavé hradné nádvorie. Slnko už dávno zapadlo a pochodne rozmiestnené na múroch hradu zhruba po dvadsiatich krokoch vrhali mihotavé, nerovnomerné svetlo. Na chvíľu zaváhal. Do sirotinca sa vrátiť nechcel, ďalšie Horácove jedovatosti by nevydržal.

Viedlo by to len k ďalšej bitke medzi nimi – k ruvačke, ktorú by Will pravdepodobne prehral. George by sa možno pokúšal analyzovať situáciu, skúmal by ju z oboch strán a poriadne by to celé zamotal. Alyss a Jenny by sa ho asi snažili uchlácholiť, to mu bolo jasné – Alyss hlavne preto, že spolu celý čas vyrastali. V túto chvíľu ale o ich súcit nestál a nedokázal by znášať Horáčove úškrnky, takže zamieril na jediné miesto, kde mal istotu, že bude sám.

Velikánsky figovník, ktorý rástol neďaleko ústrednej hradnej veže, mu často poskytol útočisko. Will sa výšok nebál, hladko sa šplhal po strome a pokračoval vyššie a vyššie, ďaleko nad miesto, kde by sa každý iný zastavil, až sa dostal do slabších konárov na samom vrcholku – pod jeho váhou sa konáre knísali a prehýbali. V minulosti často pred Horáčom utiekol práve sem. Urastenejší Horáč sa nemohol Willovi rovnať v rýchlosti šplhania a takisto sa mu nechcelo prenasledovať ho tak vysoko. Will našiel vhodnú vidlicu a uvelebil sa na nej. Ako sa konáre hompáľali vo večernom vetre, jeho telo sa poddávalo pohybovom stromu. Dole bolo vidieť zmenšené postavy strážcov, ktorí pravidelne obchádzali hradné nádvorie.

Začul, ako sa otvárajú dvere sirotinca, a keď sa pozrel dolu, zazrel Alyss. Vysoké dievča ho chvíľu márne hľadalo na nádvorí, potom zrejme pokrčila plecami a zase sa vracala dovnútra. Pretiahnutý obdĺžnik svetla, ktorý sa otvorenými dverami rozlial po nádvorí, zmizol, hneď ako za sebou zľahka zatvorila dvere. Pomyslel si, aké je to zvláštne, že ľudí málokedy napadne pozrieť sa hore.

Mätko zašumelo perie a na vedľajšom konári pristala

sova. Hlava sa jej kývala, zachytávala každý lúč mdlého svetla. Ľahostajne si ho prezerala, podľa všetkého vedela, že z neho strach mať nemusí. Bola lovec. Tichý letec. Vládca noci.

„Ty aspoň vieš, čo si zač,“ ticho povedal sove. Opäť pokývala hlavou, a potom sa vzniesla do tmy a nechala ho samotného s jeho úvahami.

Svetlá v oknách hradu postupne zhasínali. Pochodne zhoreli na tlejúce zvyšky, ktoré sa vymieňali až o polnoci pri striedaní stráží. Vlastne jedno horiace svetlo ešte zostávalo, a ako vedel, bolo v barónovej pracovni, kde lord z Redmontu pravdepodobne ešte čítal správy a rôzne dokumenty. Pracovňa bola v podstate v rovnakej výške ako jeho stanovisko na strome a Will mohol dobre vidieť statnú postavu baróna, usadenú za stolom. Konečne barón Arald vstal, pretiahol sa a predklonil, aby zhasol lampu. Potom odišiel z miestnosti do svojej komnaty o poschodie vyššie. Hrad teraz celý spal, až na strážcov na hradbách, ktorí nepretržite hliadkovali.

Will si uvedomil, že za menej ako deväť hodín ho čaká výber. Ticho a skleslo, so strachom z toho najhoršieho, zliezol zo stromu a zamieril do svojej postele v tmavej chlapčenskej spálni sirotinca.

Dva

„**T**ak ideme, uchádzači! Tadiaľto! A pekne hneď začerstva!“

Človek, ktorý hovoril, alebo skôr pokrikoval, bol Martin, tajomník baróna Aralda. Hneď ako sa jeho hlas rozľahol predsieňou, päťica chránencov sa neisto zdvihla z dlhých drevených lavíc, na ktorých posedávala. Teraz, keď skutočne nastala chvíľa rozhodnutia o ich osude, naraz všetci znervózneli. Pomaly sa vliekli dopredu a ani jeden z nich nechcel prejsť ako prvý veľkými, železom pobitými dverami, ktoré Martin držal otvorené.

„Pohyb, pohyb!“ kričal netrpezlivo Martin. Alyss sa nakoniec odhodlala ísť ako prvá, presne ako Will tušil. Po štíhlej blondínke sa rozhýbali aj ostatní a o niečo ochotnejšie ju nasledovali.

Keď Will vstúpil do barónovej pracovne, zvedavo sa okolo seba rozhliadal. V tejto časti hradu nikdy predtým nebol. Ľudia nižšieho postavenia, ku ktorým patrili

i hradní chránenci, sa zriedkakedy dostali do tejto veže, kde sa nachádzal úrad a barónova komnata. Bola to obrovská miestnosť. Strop čnel vysoko nad ňou a steny boli postavené z masívnych kamenných kvádrov, ktoré boli pospájané len úzkym prúžkom malty. Vo východnej stene bolo veľké okno prístupné prírodným žiavom, ale s mohutnými drevenými okenicami, ktoré sa dali v prípade zlého počasia zatvoriť. Došlo mu, že je to rovnaké okno, ktorým včera v noci nazeral dovnútra. Dnes ním prúdilo slnečné svetlo a dopadalo na rozľahlý dubový stôl, ktorý barónovi Araldovi slúžil na písanie.

„Tak len poďte! Postavte sa do radu, stojte v rade!“ Martin si podľa všetkého vychutnával chvíle, keď mohol rozkazovať. Skupinka sa šúchavo vyrovnala do radu a on ich skúmavo sledoval a nespokojne krivil ústa.

„Podľa veľkosti! Najvyšší na tento koniec,“ ukazoval, kam si má podľa neho stúpnuť ten najvyšší z päťice. Skupina sa postupne premiestnila. Najvyšší bol, samozrejme, Horác. Po ňom zaujala svoje miesto Alyss. Potom George, o pol hlavy menší ako ona a dojemne chudý. Stál vo svojom obvyklom prihrbenom postoji. Will s Jenny zaváhali. Jenny sa na Willa usmiala a ukázala, aby si stúpol pred ňu, i keď možno bola o palec vyššia ako on. To bolo pre Jenny typické. Vedela, ako Willa trápi, že je zo všetkých hradných chránencov najmenší. Keď sa Will chcel zaradiť, zadržal ho Martinov hlas.

„Ty nie! Ďalšie je to dievča!“

Jenny ospravedlňujúco pokrčila plecami a šla na miesto, kam ukazoval Martin. Will sa postavil na posledné miesto v rade a želal si, aby Martin jeho malý vzrast toľko nezdôrazňoval.

„No tak! Vyrovnať, vyrovnať! Snažte sa stáť v pozore,“ pokračoval Martin, ale potom zmlkol, keď ho prerušil hlboký hlas.

„Martin, myslím, že to nie je až také nutné.“

Hlas patrilo barónovi Araldovi, ktorý nepozorovane vošiel malými dverami, umiestnenými za písacím stolom. Teraz bolo na Martinovi, aby predviedol to, čo považoval za stoj v pozore. Chudé lakte mu trčali pozdĺž bokov, päty mal zrazené k sebe tak, že kolená mimoriadne krievých nôh sa od seba široko vzdialili, a hlavu držal mera-vo vzpriamenú.

Barón zdvihol oči k nebu. Tajomníkova horlivosť pri týchto príležitostiach ho občas trochu zmáhala. Barón bol urastený muž, široký v pleciach i v páse, s vypracovanými svalmi, ako sa na kráľovského rytiera slušalo. Všeobecne sa ale vedelo, že barón Arald miluje jedlo a pitie, takže jeho výrazná mohutnosť sa nedala pričítať len svalom.

Barónova krátka, starostlivo zastrihnutá brada začínala podobne ako vlasy vykazovať známky šedivenia, ktoré prichádzalo s vekom. Mal štyridsaťdva rokov, výrazné čeluste, veľký nos a pod hustým obočím tmavé prenikavé oči. Bola to tvár vládca, ale nie neláskavého, prišlo Willovi na um. V tmavých očiach sídlila prekvapujúca iskrička humoru. Will si to všimol už predtým pri vzácných príležitostiach, keď Arald navštívil sirotinec, aby zisťoval, ako sa chránencom darí v učení.

„Pán barón!“ zareval Martin zo všetkých síl, až sa barón trocha mykol. „Kandidáti sú nastúpení!“

„To vidím,“ pokojne odvetil barón. „Bol by si taký láskavý a požiadal majstrov, aby taktiež vstúpili?“

„Pán barón!“ odpovedal Martin a pokúsil sa s klapnutím zraziť podpätky, čo bolo odsúdené na nezdar, pretože nosil topánky z mäkkej, poddajnej kože. Odkráčal k hlavným dverám pracovne a vysoko zdvíhal lakte a kolená. Willovi pripomínal kohúta. Keď už Martin pokladal ruku na kľučku, barón ho ešte raz zastavil.

„Martin?“ povedal mierne. Keď sa na neho tajomník so spýtavým výrazom otočil, pokračoval barón rovnako pokojným tónom: „Požiadaj ich. Nekrič na nich. To majstri nemajú radi.“

„Áno, pán barón,“ odpovedal Martin a vyzeral trochu skormútené. Otvoril dvere a s očividným úsilím hovoriť príjemnejším hlasom povedal: „Majstri. Pán barón vás očakáva.“

Majstri jednotlivých odborných škôl vošli dovnútra bez toho, aby sa riadili nejakým poradím dôležitosti. Ako skupina sa navzájom uznávali, a tak málokedy došlo na ceremoniálny postup. Prvý vošiel sir Rodney, hlava bojovej školy. Bol vysoký, s plecami širokými ako barón, na sebe mal bojovnícku zbroj – drôtenú košeľu, na nej biely kabátec ozdobený vlastným erbom, šarlátovou vlčou hlavou. Erb získal ako mládenec, keď bojoval proti vlčím lodiam útočníkov zo Skandijského mora, ktorí vytrvalo pustošili východné pobrežie kráľovstva. Mal i opasok a pochopiteľne meč. Žiadny rytier sa bez neho na verejnosti neobjavoval. Bol približne rovnako starý ako barón, mal modré oči a jeho tvár by bola nápadne pekná, keby nemal rozpláštený polámaný nos. Pýšil sa mohutnými fúzami, ale na rozdiel od baróna nemal bradu.

Ako ďalší prišiel Ulf, majster chovu koní, ktorý mal na starosti vynikajúce bojové kone a ich výcvik. Mal živé

hnedé oči, silné svalnaté predlaktia a mohutné zápästia. Oblečený bol do jednoduchej koženej vesty, vlnenej košeľe a nohavíc. Vysoké jazdecké čižmy z mäkkej kože mu siahali až nad kolená.

Za Ulfom nasledovala lady Paulína. Bola štíhla a elegantná a vo vlasoch sa jej už objavovali prvé šediny. V mladosti bola veľmi krásna a doteraz si zachovávala pôvab i šarm, vďaka ktorým sa za ňou mužské hlavy stále otáčali. Lady Paulína získala titul vlastným pričinením za prácu pre kráľovstvo v zahraničnej politike a bola v Redmonte hlavou diplomatickej služby. Barón Arald vysoko oceňoval jej schopnosti. Stala sa jednou z jeho blízkych dôvernícok a poradkýň. Arald často hovoril, že dievčatá sú na diplomatickú službu najvhodnejšou posilou. Bývajú dôvtipnejšie ako chlapci, ktorých to prirodzene tiahne k bojovej škole. A zatiaľ čo sa chlapci pri riešení problémov neustále spoliehajú na fyzické prostriedky, dievčatá sú skôr odkázané na používanie inteligencie.

Bolo len prirodzené, že Nigel, majster pisár, nasledoval hneď za lady Paulínou. Zatiaľ čo čakali, kým ich Martin zavolá, preberali spolu záležitosti spoločného záujmu. Nigel a lady Paulína boli blízki priatelia, a tak trochu kolegovia. Práve Nigelovi vyškolení pisári pripravovali úradné dokumenty a vyhlásenia pre diplomatov lady Paulíny. Nigel bol veľmi zdatný aj v právnických záležitostiach, a tak radil i pri presnom formulovaní takýchto dokumentov. Bol to malý, šlachovitý mužik s nepokojnou pátravou tvárou, ktorá Willovi pripomínala lasičku. Vlasy mal čierne, hladké a lesklé, rysy jemné a očami bez prestania mihal po miestnosti.

Majster Chubb, šéfkuchár, vošiel ako úplne posledný.

Bol to, samozrejme, brucháčik, guľatučký v páse, na sebe mal biely kuchársky kabátik a vysokú čiapku. Bol známy svojou prchkosťou, ktorá vedela vzplanúť rovnako rýchlo ako olej strieknutý do ohňa, a väčšina chránencov s ním zaobchádzala veľmi opatrne. Majster Chubb mal červenú tvár a rýchlo ustupujúce ryšavé vlasy. Všade so sebou nosil veľkú drevenú varešku, ktorá bola neoficiálnym odznakom jeho hodnosti. Veľmi často slúžila i ako útočná zbraň, zvlášť keď s dunením pristávala na hlavách nepozorných, zábudlivých alebo príliš pomalých kuchárskych učňov. Jennifer ako jediná z chránencov videla v Chubbovi niečo ako hrdinu. Nijako neskrývala, že by chcela u neho pracovať a naučiť sa jeho umeniu, a drevená vareška jej vôbec nevadila.

Na hrade boli, samozrejme, aj majstri ďalších cechov. Napríklad zbrojár a kováč. Dnes však prišli iba tí majstri, ktorí mali voľné miesto pre nových učňov.

„Majstri sú zhromaždení, pán barón!“ oznámil Martin a pridala na hlase. Zdalo sa, že hlasitosť svojho prejavu prispôsobuje významnosti tejto chvíle. Barón zasa raz zdvihol oči k nebu.

„To vidím,“ povedal pokojne a potom omnoho obradnejším tónom pokračoval: „Dobré ráno, lady Paulína. Dobré ráno, páni.“

Prichodiaci pozdravili a barón sa ešte raz obrátil k Martinovi. „Snáď by sme mohli pokračovať?“

Martin niekoľkokrát prikývol, nazrel do papierov, ktoré držal v ruke, a odpochodoval k radu kandidátov.

„Tak, pán barón čaká! Pán barón čaká! Kto bude prvý?“

Will mal sklopené oči a nervózne prešľapoval na mieste, ale naraz akoby ucítil, že sa na neho niekto díva.

Zdvihol oči a prekvapením sebou úplne mykol. Stretol sa totiž s upretým, hrozivým a nevyspytateľným pohľadom hraničiara Halta.

Will ho nevidel vstúpiť do miestnosti. Došlo mu, že tá záhadná postava musela dovnútra vkĺznuť postrannými dverami v čase, keď sa pozornosť všetkých prítomných sústredila na príchod majstrov. Teraz stál za barónovým kreslom, trochu bokom, oblečený do obvyklej hnedej a sivovej a zahalený do dlhého, sivozeleného hraničiarskeho pláštá. V Haltovej prítomnosti sa ľudia obyčajne necítili vo svojej koži. Mal vo zvyku priblížiť sa k nim, keď to najmenej čakali – a nikdy ho nikto nepočul prichádzať. Poverčiví dedinčania verili, že hraničiari používajú nejaké kúzlo, vďaka ktorému sú pre obyčajných ľudí neviditeľní. Will si nebol istý, či tomu má veriť, alebo nie. Divil sa, prečo Halt prišiel. Nepatril k majstrom a pokiaľ Will vedel, nikdy sa na výbere chránencov nezúčastnil, až dnes.

Haltov pohľad sa od neho náhle odvrátil a Willovi sa zdalo, ako keby zhaslo svetlo. Uvedomil si, že Martin zas hovorí. Všimol si, že tajomník má vo zvyku opakovať vety, ako keby mal svoju vlastnú súkromnú ozvenu.

„No tak, kto bude prvý? Kto bude prvý?“

Barón si nahlas povzdychol. „Čo keby sme vzali prvého v rade?“ navrhol miernym hlasom. Martin niekoľkokrát prikývol.

„Samozrejme, pán barón. Samozrejme. Prvý v rade krok dopredu a dívať sa na baróna.“

Horác vykročil z radu a postavil sa do pozoru. Barón si ho pár sekúnd pozorne prezeral.

„Meno?“ opýtal sa. Horác odpovedal a trochu sa zdrhol pri správnom oslovení baróna.

„Horác Altman, pán.... môj pane.“

„Tak, čo by si si vybral, Horác?“ opýtal sa barón ako človek, ktorý už dopredu vie odpoveď.

„Bojovú školu, pane!“ odhodlane povedal Horác. Barón prikývol. Presne to očakával. Pozrel sa na Rodneyho, ktorý si chlapca pozorne prezeral a odhadoval, nakoľko by sa mu hodil.

„Majster bojovej školy?“ prehovoril barón. Inokedy by Rodneyho oslovil krstným menom, nie titulom. Toto ale bola úradná záležitosť. Rovnako ako Rodney obyčajne oslovoval baróna len „pán.“ Ale v deň, ako bol tento, bolo „môj pane“ to pravé.

Veľký rytier vykročil k Horácovi, drôtená košeľa a ostrohy ľahko zaštrngali. Prešiel chlapca očami od hlavy až k päte, potom sa presunul za neho. Horác začal za ním otáčať hlavu a potom i celé telo.

„Stoj pokojne,“ napomenul Horáca Rodney a chlapec sa prestal otáčať a cival priamo pred seba.

„Vyzerá dosť silný, môj pane, a nováčikov potrebujem stále.“ Jednou rukou si mädlil bradu. „Jazdíš na koni, Horác Altman?“

Výraz neistoty prebehol Horácovi po tvári, pretože mu došlo, že toto by mohlo jeho výber ohroziť. „Nie, pane, ja...“

Chystal sa dodať, že hradní chránenci nemali príležitosť učiť sa jazdiť, ale sir Rodney ho prerušil.

„To nevadí. To sa dá naučiť.“ Veľký rytier sa pozrel na baróna a kývol. „Dobre teda, môj pane. Zoberiem ho do bojovej školy so zvyčajnou trojmesačnou skúšobnou lehotou.“

Barón si niečo poznamenal na papier pred sebou

a krátko sa usmial na mládenca, ktorí žiaril šťastím i veľkou úľavou.

„Blahoželám, Horác. Zajtra ráno sa budeš hlásiť v bojovej škole. Presne o ôsmej hodine.“

„Áno, pane!“ odpovedal Horác s úsmevom od ucha k uchu. Otočil sa k sirovi Rodneymu a mierne sa uklonil.

„Ďakujem vám, pane!“

„Ešte mi neďakuj,“ odpovedal záhadne rytier. „Nevieš, čo ťa čaká.“

Tri

„**T**ak, kto je ďalší,“ vyvolával Martin, keď sa Horác s úsmevom vrátil naspäť do radu. Alyss pôvabne vykročila dopredu, čím Martina zaskočila, pretože práve ju chcel označiť za ďalšieho kandidáta.

„Alyss Mainwaringová, môj pane,“ povedala svojím pokojným, vyrovnaným hlasom. Skôr, ako sa jej stačil opýtať, sama pokračovala: „Dovoľujem si požiadať o pridelenie k diplomatickej službe, môj pane.“

Dievča sa tvárilo slávnostne a Arald sa na ňu usmial. Vyžarovalo z nej sebavedomie a vyrovnanosť, ktoré by jej v diplomacii dobre svedčali. Pozrel sa na lady Paulínu.

„Lady?“ vyzval ju.

Niekoľkokrát prikývla. „Už som s Alyss hovorila, môj pane. Domnievam sa, že bude vynikajúcou kandidátkou. Schvaľujem a prijímam.“

Ľahkým uklonením hlavy pozdravila Alyss ženu, ktorá bude jej učiteľkou. Will si uvedomil, aké sú si podobné – obidve vysoké a elegantné v pohyboch, obe dô-

stojné vo vystupovaní. Cítil, že ho úspech najstaršej kamarátky potešil, vedel, ako veľmi o túto voľbu stála. Alyss sa zaradila späť a Martin, pretože nechcel, aby ho zase niekto predbehol, už ukazoval na Georgea.

„Dobre! Ty si na rade! Ty si na rade! Predstav sa barónovi.“

George urobil krok dopredu. Niekoľkokrát otvoril a zatvoril ústa, ale nevydal zo seba ani hlások. Ostatní chránenci to prekvapene sledovali. George, ktorého všetci považovali za rečníka, bol trémou bez seba. Konečne sa mu podarilo dostať niečo zo seba, ale takým slabým hláskom, že ho nikto z prítomných nemohol počuť. Barón Arald sa naklonil dopredu, jednu ruku stočnú do kornúta okolo ucha.

„Prepáč, ale ja som tak úplne nerozumel.“ Ospravedlňoval sa. George previnilo zdvihol oči k barónovi a s vynaložením nesmierneho úsilia vyjachtal nezreteľným hlasom.

„George-George Carter, pane. Pisárska škola, pane.“

Martin, ktorý si vždy potrpel na všetky náležitosti, sa už-už nadychoval, aby mu vytkol nesprávne oslovenie. Kým to stačil urobiť, barón Arald zakročil a všetkým sa očividne uľavilo.

„Dobre, dobre, Martin. Nechaj to tak.“ Martin sa zatváril trochu dotknuto, ale poslúchol. Barón rýchlo mrkol na hlavného pisára a právnik Nigela a spýtavo zdvihol obočie.

„Uchádzač, môj pane,“ povedal Nigel a ešte dodal: „Videl som niektoré Georgeove práce a má skutočne nadsťanie na krasopis.“

Barón vyzeral pochybovačne. „Nie je to ale práve naj-

lepší rečník, alebo áno, majster pisár? To by mohol byť problém, keby mal niekedy v budúcnosti poskytovať právne rady.“

Nigel tú námietku prešiel pokrčením pliec. „Môžem vás ubezpečiť, môj pane, že pri náležitom tréningu toto neznamená žiadny problém. Vôbec žiadny problém, môj pane.“

Majster pisár si spojil ruky založené do rukávov svojho habitu, ktorý pripomínal mníšsku kutňu. Téma ho zaujala.

„Spomínam si na chlapca, ktorého sme prijali niekedy pred siedmimi rokmi, bol vlastne trochu ako tento chasník. I on mal vo zvyku mumlať si k svojim topánkam – čoskoro sme mu ale ukázali, ako ostych prekonať. Jeden z našich najhanblivejších rečníkov sa potom vypracoval k dokonalej výrečnosti, môj pane, k dokonalej výrečnosti.“

Barón sa nadýchol, aby niečo poznamenal, lenže Nigel pokračoval v reči.

„Možno vás to prekvapí, ale i ja sám som sa ako chlapec od nervozity strašne zajakával. Bolo to príšerné, môj pane. Horko-ťažko som dokázal dať dohromady dve súvislé slová.“

„S tým už asi problém nemáte, ako vidím,“ podarilo sa barónovi sucho poznamenať a Nigel pochopil jemnú výčitku. Usmial sa a uklonil sa.

„Presne tak, môj pane. Čoskoro nášmu Georgeovi pomôžeme. Pisárska škola nie je žiadne rušné miesto. To vôbec nie.“

Barón sa musel zasmiať. Pisárska škola bola miestom zasväteným štúdiu, kde sa zriedka, pokiaľ vôbec nieke-

dy, zvyšoval hlas a kde všetkému vládla prísna logika, čo on osobne pri občasných návštevách považoval za nevyсловne otupujúce. Nedokázal si predstaviť prostredie, ktoré by bolo menej rušné.

„Mám na to vaše slovo,“ odpovedal a potom, teraz už Georgeovi, povedal: „Nuž dobre, George, požiadavke sa vyhovuje. Zajtra sa prihlás v pisárskej škole.“

George nemotorne zašúchal nohami a čosi zadrkotal. Barón sa zase naklonil dopredu a čelo mal zvrátené snahou pochopiť, čo ten chlapec brble.

„Čo to znamenalo?“ opýtal sa.

George konečne zdvihol hlavu a dostal zo seba zašepkanie: „Ďakujem vám, môj pane.“ Potom sa čo najrýchlejšie odvliekol naspäť do radu.

„Aha,“ povedal barón trochu zarazene. „Nie je za čo. Tak, ďalší je...“

Jenny už vykročila. Bola pekná, blondšavá a treba priznať aj trochu baculatá. Ale slušalo jej to a pri všetkých spoločenských príležitostiach na hrade bola vždy vyhľadávanou tanečnicou, a to nielen medzi svojimi vrstovníkmi zo sirotinca, ale aj medzi synmi hradných slúžiacich.

„Majster Chubb, pane!“ vyhrkla, keď sa postavila hneď vedľa barónovho písacieho stola. Barón sa díval do tej okrúhlejšej tváričky, všimol si, ako jej nedočkavosťou svietia oči, a nedokázal odolať, aby sa na ňu neusmial.

„A čo je s ním?“ opýtal sa mierne a ona trochu zaváhala, pretože si uvedomila, že vo svojom nadšení porušila protokol.

„Joj! Prepáčte, pane... môj... barón... vaše lordstvo,“ chvatom improvizovala a jazyk sa jej plietol, ako bojovala s nesprávnym oslovením.

„Môj pane!“ napovedal jej Martin. Barón Arald sa na neho pozrel so spýtavo zdvihnutým obočím.

„Áno, Martin?“ povedal. „Čo je?“

Martin mal dosť slušnosti, aby sa zatváril rozpačito. Bolo mu jasné, že barón sa kvôli tomu narušeniu nashvál tvári nechápavo. Zhlboka sa nadýchol a úctivým hlasom povedal: „Ja... len som vám chcel oznámiť, že uchádzačka sa volá Jennifer Dalbyová, pane.“

Barón prikývol a Martin, oddaný služobník tohto robustného bradáča, zazrel v očiach svojho pána výraz súhlasu.

„Ďakujem ti, Martin. A teraz, Jennifer Dalbyová...“

„Jenny, pane,“ skočilo mu nepolepšiteľné dievča do reči a barón odovzdane pokrčil plecami.

„Tak Jenny. Myslíme si, že žiadaš, aby si mohla ísť do učenia k majstrovi Chubbovi.“

„Joj, áno prosím, pane!“ náhlivo potvrdzovala Jenny a jej oči obdivne spočinuli na telnatom, ryšavom kuchárovi. Chubb sa zamyslene zamračil a skúmal ju.

„Hm... to by šlo, to by šlo,“ hundral si a chodil pred ňou sem a tam. Pôvabne sa na neho usmiala, ale na Chubba obyčajne ženské triky neplatili.

„Budem usilovne pracovať, pane,“ sľubovala úprimne.

„Je to viac ako isté, že budeš!“ ubezpečil ju rázne. „Za to ti ručím, dievča. Žiadne leňošenie ani lajdáctvo vo svojej kuchyni nestrpím, to ti hovorím.“

Jenny začala mať obavy, že by jej tá príležitosť mohla vykĺznuť, a tak vytiahla svoj tromf.

„Mám na to správnu postavu,“ povedala. Chubb musel uznať, že je pekne zaoblená. Arald, nie po prvýkrát v to ráno, skryl úsmev.

„V tom má pravdu, Chubb,“ vložil sa do toho a kuchár sa k nemu obrátil a prisvedčil.

„Postava je dôležitá, pane. Všetci veľkí kuchári sú takí... okrúhli.“ Otočil sa k dievčaťu a stále ešte premýšľal. Pre ostatných je to ľahké, prijať nováčikov, skôr akoby si narátal do troch, pomyslel si. Kuchárske remeslo je ale niečo iné.

„Povedz mi,“ prehovoril k nedočkavému dievčaťu, „ako by si si poradila so zapečeným moriakom?“

Jenny sa na neho milo usmiala. „Zjedla by som ho,“ odpovedala bez zaváhania.

Chubb ju klepol varechou po hlave. „Ja som chcel počuť, ako by si ho varila!“ napomenul ju. Jenny sa odmlčala, utriedila si myšlienky a potom sa pustila do zdĺhavého opisovania postupu, ako by vytvorila také majstrovské dielo. Ďalší štyria chránenci, barón, majstri a Martin s istou úctou počúvali, ale nechápali ani za mak nič z toho, o čom hovorila. Zato Chubb počas jej reči niekoľkokrát prikývol, a keď opisovala rozvaľkanie cesta, prerušil ju.

„Hovoríš deväťkrát?“ opýtal sa zvedavo a Jenny prikývla, istá si svojou vecou.

„Moja mama vždy hovorievala: „Osemkrát, aby sa dobre oddeľovalo, a raz navyše z lásky,“ odpovedala. Chubb zadumane prikývol.

„Zaujímavé, zaujímavé,“ hundral a potom, s pohľadom na baróna, prikývol. „Beriem ju, môj pane.“

„To je ale prekvapenie,“ odtušil barón vlúdne a pokračoval: „Nuž dobre, zajtra ráno sa prihlásiš v kuchyni, Jennifer.“

„Jenny, pane,“ znova ho opravilo dievča a jej úsmev ožiaril celú miestnosť.

Barón Arald sa smial. Prešiel očami skupinu pred sebou. „A už nám zostáva iba jeden uchádzač.“ Nazrel do svojho zoznamu, potom zdvihol hlavu a stretol sa s Willovým utrápeným pohľadom. Povzbudivo mu pokynul.

Will vystúpil z radu. V hrdle mal zrazu od samej nervozity sucho, takže skoro šeptal.

„Will, pane. Volám sa Will.“

Štyri

„Will? A ako ďalej?“ nevrlo reptal Martin a hrabal sa v papieroch, v ktorých boli napísané údaje o uchádzačoch. Barónovým tajomníkom bol len päť rokov, takže o Willovej minulosti nevedel nič. Zistil, že v chlapcových papieroch žiadne priezvisko nie je, a pretože predpokladal, že tá chyba mu musela uniknúť, hneval sa sám na seba.

„Aké máš priezvisko, chlapče?“ opýtal sa prísne. Will sa na neho pozrel, mlčal a nenávidel túto chvíľu.

„Ja... nemám...“ spustil, ale našťastie zasiahol barón.

„Will je zvláštny prípad, Martin,“ povedal pokojne a jeho pohľad tajomníkovi oznamoval, aby to nechal tak. Otočil sa k Willovi a povzbudivo sa usmial.

„O ktorú školu by si chcel požiadať, Will?“ opýtal sa.

„O bojovú školu, môj pane, prosím,“ odpovedal Will a snažil sa, aby jeho voľba vyznela sebaisto. Barónovi sa na chvíľu urobila na čele kolmá vráska a Will cítil, ako jeho nádej pomasína.

„Bojová škola, Will? Nemyslíš si, že si... skôr menšieho vzrastu?“ opýtal sa mierne barón. Will si zahryzol do pery. Sám seba už skoro presvedčil, že keby veľmi chcel, keby si dostatočne veril, vzali by ho – i napriek jeho očitým nedostatkom.

„Ja ešte vyrastiem, pane,“ namietol zúfalo. „Všetci to hovoria.“

Barón si palcom a ukazovákom mädlil zarastenú bradu a skúmal chlapca pred sebou. Pozrel sa na bojového majstra.

„Rodney?“ oslovil

Vysoký rytier pristúpil, pár okamihov si Willa prezeral a potom pomaly zavrtel hlavou.

„Myslím, že je na to veľmi malý, pane,“ povedal. Will ucítil, ako mu srdce zvierá ľadová ruka.

„Som silnejší, ako vyzerám, pane,“ povedal. Námietka však majstra nepresvedčila. Pozrel sa na baróna. Očividne mu to radosť nerobilo, ale zavrtel hlavou.

„Nejaká ďalšia voľba, Will?“ opýtal sa barón. Jeho hlas bol milý, dokonca starostlivý.

Will dlho váhal. O žiadnej inej možnosti nikdy neuvažoval.

„Škola chovu koní, pane?“ opýtal sa konečne.

Táto škola cvičila a chovala mohutné bojové kone, na ktorých jazdili hradní rytieri. Will to bral tak, že s bojovou školou aspoň trochu súvisí. Lenže Ulf, majster chovu koní, už vrtel hlavou, dokonca ešte skôr, ako sa ho barón opýtal na názor.

„Potrebujem učňa, môj pane,“ povedal, „ale tento je veľmi malý. Nikdy by žiadneho z našich bojových koní nezvládol. Zadupali by ho do zeme, hneď ako by ho uvideli.“

Teraz sa už Will pozeral na baróna cez clonu sĺz. Zúfalo sa snažil, aby im zabránil skĺznuť po lícach. To by bolo úplné poníženie: byť odmietnutý v bojovej škole, potom sa zosypať a pred barónom, všetkými majstrami a svojimi kamarátmi fňukať ako malé dieťa.

„Čo ti ide najlepšie, Will?“ spýtal sa barón. Will horúčkovito premýšľal. Nemal hlavu na učenie, ani na jazyky ako Alyss. Nedokázal vykresliť elegantné, dokonalé písmená, ako to vedel George. Nemal ani Jennyin záujem o varenie.

A určite nemal Horácove svaly a silu.

„Viem sa dobre šplhať, pane,“ hlesol nakoniec, pretože sa zdalo, že barón chce od neho niečo počuť. Bola to chyba, čo mu hneď došlo. Kuchár Chubb po ňom rozhevane švihol očami.

„Šplhať sa vie, len čo je pravda. Spomínam si, že raz sa vyšplhal po ríne do mojej kuchyne a ukradol tam tácku koláčov, ktoré sme nechali vychladnúť na okne.“

Willovi prekvapením nad tým úderom pod pás spadla čeľusť. To sa stalo pred dvoma rokmi! Chcelo sa mu kričať, že vtedy bol ešte dieťa a že to bolo len detské lotrovstvo. Teraz sa ale pridala aj majster pisár.

„A taktiež tento rok na jar sa vyšplhal až k nám do tretieho poschodia a počas jednej z našich právnických debát pustil do miestnosti dvoch zajacov. Veľmi nás to vyrušilo. To rozhodne!“

„Hovoríte zajacov, majster pisár?“ ubezpečoval sa barón a Nigel dôrazne prikývol.

„Samca a samicu, môj pane, keď môžem spresniť,“ dodal Nigel. „Naozaj nevýslovne nepríjemné!“

Will nemohol vidieť, že inak veľmi vážna lady Paulína

zdvihla jemnú rúčku k ústam. Možno schovávala zívanie. Ale keď ruku odtiahla, kútiky jej úst boli ešte trochu zdvihnuté hore.

„Ach, áno,“ prisvedčil barón. „Všetci poznáme zajace.“

„A ako som povedal, môj pane, bola jar,“ pokračoval Nigel, aby sa ubezpečil, že barón si jeho slová správne vyložil. Lady Paulína zakašľala spôsobom, ktorý nebol práve dámsky. Barón sa na ňu prekvapene pozrel.

„Myslím, že to všetci veľmi dobre chápeme, majster pi-sár,“ vyhlásil a potom svoj pohľad uprel k úbohej postavičke, ktorá stála pred ním. Will držal bradu hore a díval sa priamo pred seba. Barónovi ho v tej chvíli bolo ľúto. Videl slzy, ktoré sa hrnuli do tých živých hnedých očí a ktoré boli zadržované len vďaka nesmiernemu odhodlaniu. Silná vôľa, pomyslel si. Netešilo ho, že si chlapec musí týmto všetkým prejsť, ale ináč to nešlo. V duchu si povzdychol.

„Je tu medzi vami niekto, komu by sa tento chlapec hodil?“ opýtal sa.

Will napriek svojej vôli dopustil, aby sa jeho hlava otočila k zboru majstrov, a prosebným pohľadom modlikal, aby sa niekto z nich nad ním zľutoval a aby ho vzal. Jeden po druhom bez slova zakrútili hlavou.

Napodiv to bol hraničiar, kto prerušil desivé ticho.

„Môj pane, je tu niečo, čo by ste o tom chlapcovi mali vedieť,“ povedal. Will nikdy predtým nepočul Halta prehovoriť. Mal hlboký a príjemný hlas s drobným náznakom hibernského prízvuku.

Pristúpil k barónovi a podal mu zložený list papiera. Arald ho rozložil, skúmal a vraštil pritom čelo.

„Ste si tým istý, Halt?“ opýtal sa.

„Samozrejme, môj pane.“

Barón papier opäť starostlivo zložil. Zamyslene zabubnoval prstami na doske stola a potom povedal: „Musím si to cez noc premyslieť.“

Halt kývol a stiahol sa späť. Zdalo sa, akoby úplne splynul s pozadím. Will sa na neho ustrašene díval. Zaujímalo ho, aké informácie tá záhadná postava odovzdala barónovi. Ako väčšina ľudí vyrastal Will v presvedčení, že hraničiarom sa je najlepšie vyhnúť. Bola to záhadná skupina ľudí obklopená tajomstvom a neistotou a z neistoty pramenil strach.

Willovi bola proti srsti predstava, že Halt o ňom niečo vie – niečo, čo bolo podľa všetkého dosť dôležité, aby na to dnes baróna upozornil, práve dnes. Ten list papiera ležal tu, tak trýznivo blízko, a predsa bol tak nekoenečne nedostupný.

Uvedomil si, že okolo sa niečo deje a barón hovorí k ostatným ľuďom v miestnosti.

„Blahoželám všetkým, ktorých dnes vybrali. Je to pre vás pre všetkých veľký deň, a tak máte na dnešok voľno a užite si to. Kuchyňa vám pripraví v sirotinci slávnostný obed a celý dnešný deň sa môžete voľne pohybovať po hrade i dedine.

Hneď zajtra ráno sa budete hlásiť u svojich majstrov. A ak vám môžem poradiť, dajte si záležať, aby ste prišli včas.“ Usmial sa na šťastnú štvoricu, oslovil Willa a v hlase mu slabo zaznieval súcit.

„Will, zajtra ti dám vedieť, ako som sa rozhodol v tvojom prípade.“ Obrátil sa k Martinovi a pokynul mu, aby nových učňov vyprevadil von. „Ďakujem vám všetkým,“ rozlúčil sa a opustil miestnosť dverami za písacím stolom.

Majstri ho nasledovali a Martin potom odvádza bývalých chránencov k hlavným dverám. Napätie z nich spadlo, navzájom sa prekrikovali a boli šťastní, že si ich majstri vybrali tak, ako si oni sami priali.

Will išiel za nimi veľmi pomaly, váhavo prechádzal okolo stola, kde doteraz ležal ten papier. Chvíľku sa naň díval a pokúšal sa skrz neho odhaliť slová napísané na vnútornej strane. Potom ho prepadol rovnaký pocit ako predtým, že ho niekto sleduje. Zdvihol hlavu a zistil, že sa díva do tmavých očí hraničiara, ktorý ešte stále stál za barónovým kreslom. V tom svojom zvláštnom plášti bol takmer neviditeľný.

Willovi prebehol mráz po chrbte a rýchlo vybehol z miestnosti.

Päť

Bolo hlboko po polnoci. Blikajúce pochodne okolo hradného nádvorja, už raz vymenené, začínali znova zhasínať. Will ich niekoľko hodín trpezlivo sledoval a čakal na túto chvíľu – až bude svetlo slabé a stráže poslednú hodinu pred striedaním ospalé.

Toto bol jeden z najhorších dní, aké zažil. Zatiaľ čo kamaráti slávil, užívali si hostinu a potom sa bezstarostne prehánali po hrade a po dedine, Will sa stratil do tichého lesa, vzdialeného asi míľu od hradu. Tam, v tmelne zelenom chládku pod stromami, strávil popoludnie s trpkými úvahami, pripomínal si hlbokú bolesť sklamania a uvažoval, čo asi stojí na papieri, ktorý hraničiar odovzdal barónovi.

Keď sa deň chýlil ku koncu a tieň padajúce na polia medzi lesmi sa začali predlžovať, dospel k rozhodnutiu.

Musel zistiť, čo je napísané na tom papieri. A musel to zistiť dnes v noci.

Keď padla tma, vydal sa naspäť do hradu. Vyhýbal sa